

RZEŻBA W PRZESTRZENI
PUBLICZNEJ
DLA NIEPODLEGŁEJ 2025

program własny

CENTRUM
RZEŻBY
POLSKIEJ

RZEŻBA W PRZESTRZENI PUBLICZNEJ

IV Kongres

BIOGRAMY

dr hab. **Agata Agatowska** prof. UKEN

Studiowała rzeźbę na Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu. Dyplom magisterski obroniła w 2001 roku. Edukację artystyczną w zakresie rzeźby i scenografii kontynuowała w Kunstakademie Düsseldorf w Niemczech. W 2012 otrzymała dyplom niemieckiej uczelni, a następnie obroniła doktorat na ASP we Wrocławiu. W 2019 uzyskała stopień doktora habilitowanego na Uniwersytecie Pedagogicznym im. KEN w Krakowie (obecnie UKEN). Od 2017 wykłada rzeźbę na Wydziale Sztuki UP w Krakowie (obecnie UKEN) na stanowisku adiunkta, a od 2020 na stanowisku profesora UKEN. W latach 2002–2006 współpracowała z Velvets Theater w Wiesbaden jako aktorka pantomimy.

Za swoją twórczość rzeźbiarską otrzymała liczne nagrody, m.in. nagrodę Darmstädter Sezession w Darmstadt w Niemczech (2008) oraz Grand Prix na V Biennale Sztuki Młodych Rybie Oko w Słupsku (2008). W 2013 roku została uhonorowana Wyróżnieniem Miasta Oświęcim w dziedzinie kultury. W 2018 zdobyła tytuł Osobowość Roku w plebiscycie „Gazety Krakowskiej”. W 2022 otrzymała Nagrodę Dyrektora Muzeum Historycznego w Bielsku-Białej na 5. Bielskim Festiwalu Sztuk Wizualnych 2022. Stypendystka miasta Oświęcim oraz fundacji niemieckich Hedwig und Robert Samuel Stiftung i Friedrich H. J. Schneider Stiftung z Düsseldorfu. W 2021 zrealizowała dzieło pt. Athena de Futuro z okazji 75-lecia istnienia Uniwersytetu Pedagogicznego im. KEN w Krakowie. Rzeźba stała się wizytówką Wydziału Sztuki i jest na stałe prezentowana przed budynkami przy ul. Mazowieckiej 43. Od 2023 jest kierownikiem Zespołu Badawczego Sztuka w Przestrzeni Społecznej, działającego przy Instytucie Malarstwa i Edukacji Artystycznej. Zespół realizuje dwuletni projekt artystyczno-badawczy (Nie)codzienna. Sztuka i kontekst, którego inauguracja miała miejsce w ramach międzynarodowej wystawy zbiorowej (Nie)codzienna. Start w Międzynarodowym Centrum Kultury w Krakowie w roku 2024. Współpracuje z Kwartalnikiem Rzeźby „Orońsko”, wydawanym przez Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku. Dzieła w przestrzeni publicznej: Niebieskie krokodyle, Mazowieckie Centrum Sztuki Współczesnej Elektrownia w Radomiu; Athena de Futuro, UKEN w Krakowie; Ice Cream, Muzeum Sztuki i Techniki Japońskiej Manggha w Krakowie; „Catwalk to a Dream 3, Kąpiel w pianie, bez tytułu, Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku; „David Bowie Fangirl, Miś Uszatek, Różowa kokarda, Kot, Miejska Biblioteka Publiczna GALERIA KSIĄŻKI w Oświęcimiu. Prace artystki znajdują się także w kolekcjach muzealnych i prywatnych w kraju i za granicą.

prof. dr hab. **Maciej Aleksandrowicz**

Studia na Wydziale Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie (1992–1998) w pracowni prof. Stanisława Słoniny oraz w Instytucie Historii Sztuki na Wydziale Historycznym Uniwersytetu Warszawskiego (1999–2002). Wykładowca na Wydziale Rzeźby ASP w Warszawie w Pracowni Projektowania Przestrzennego (od 2007); prodziekan Wydziału Rzeźby (2008–2012). Dyrektor Centrum Rzeźby Polskiej w latach 2020–2024. Stypendysta Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (2008, 2019). Wielokrotnie prezentował swoje prace

na wystawach indywidualnych, m.in. Sprawiedliwość w Galerii Salon Akademii (2019); Ogrody starości w Centrum Sztuki Galeria EL w Elblągu (2020). Uczestnik ekspozycji zbiorowych w kraju i za granicą. Wykładał gościnnie na polskich i zagranicznych uczelniach, w tym w ramach programu Erasmus. Organizuje i prowadzi warsztaty poświęcone sztuce w przestrzeni publicznej i site-specific dla polskich i zagranicznych grup studentów. Recenzent kilkudziesięciu przewodów doktorskich, postępowań habilitacyjnych, promotor doktoratów. Autor tekstów opublikowanych w licznych czasopismach o tematyce artystycznej oraz katalogach wystaw. Kurator wystaw rzeźby. Wielokrotny sędzia, w tym przewodniczący w sądach konkursowych na rzeźby i pomniki w przestrzeni publicznej, organizator konkursów na pomniki z ramienia instytucji publicznych. Laureat konkursów na rzeźby i pomniki w przestrzeni publicznej, w tym: I miejsce w konkursie na wykonanie monumentalnych rzeźb do Mauzoleum Bitwy pod Ostrołęką, I miejsce w konkursie na pomnik Żołnierzy Poległych na Misjach w Warszawie, wyróżnienie w międzynarodowym konkursie na formę przestrzenną upamiętniającą Polaków ratujących Żydów. Uczestnik wielu grup eksperckich, w tym dwukrotnie członek Rady Programowej Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku, kierownik grupy ds. oceny stanu technicznego Polskiego Cmentarza Wojennego w Katyniu na zlecenie Stowarzyszenia Architektów Polskich i Rady Pamięci Walk i Męczeństwa. Członek Zarządu Głównego Związku Polskich Artystów Plastyków. Stypendysta Fundacji Kościuszkowskiej w Nowym Jorku na pobyt i badania sztuki w przestrzeni publicznej we Florida International University – College of Communication, Architecture + The Arts, Miami Beach Urban Studio, USA. W latach 2020–2024 redaktor naczelny Kwartalnika Rzeźby „Orońsko”, organizator programu własnego CRP Rzeźba w przestrzeni publicznej dla Niepodległej, dotyczącego realizacji form rzeźbiarskich i działań konserwatorskich w przestrzeni publicznej w Polsce.

dr hab. **Bogusław Bachorczyk** prof. ASP

Malarz, rzeźbiarz, rysownik, twórca multimedialny, kurator wystaw, prowadzi III Pracownię Interdyscyplinarną na Wydziale Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Absolwent klasy rzeźby w Państwowego Liceum Sztuk Plastycznych im. Antoniego Kenara w Zakopanem oraz Wydziału Malarstwa krakowskiej ASP, którą ukończył dyplomem w pracowni prof. Włodzimierza Kunza (1998). W 2011 roku uzyskał stopień doktora sztuk plastycznych, a w 2014 roku stopień doktora habilitowanego. Od 2019 jest profesorem ASP w Krakowie. Stypendysta Miasta Norymbergii, laureat Stypendium Józefa Czapskiego. W 2012 wyróżniony Nagrodą Rektora III Stopnia za osiągnięcia w pracy artystycznej i dydaktycznej, a w 2017 Nagrodą Rektora II Stopnia za osiągnięcia w pracy artystycznej i dydaktycznej. W 2019 otrzymał Stypendium Twórcze Miasta Krakowa za projekt Nasz Ogródek oraz Brązowy Medal „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”.

Jego dzieła były prezentowane na ponad 50 wystawach indywidualnych i zbiorowych, m.in. w Bunkrze Sztuki, Muzeum Narodowym w Krakowie, Muzeum Fotografii w Krakowie, Galerii Zderzak w Krakowie, Galerii Atak w Warszawie, ABC Gallery w Poznaniu, Galerii ASP w Gdańsku, Galerii Labirynt w Lublinie, Bałtyckiej Galerii Sztuki Współczesnej w Słupsku, Muzeum Tatrzańskim w Zakopanym i Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku. Jest autorem koncepcji i wykonawcą wieloletnich projektów twórczych, m.in. dziennika-szkicownika (od 1986), projektu Pracownia Czysta 17 (od 2003) i plenerowej galerii Nasz Ogródek (od 2018). W swojej sztuce, często prezentowanej w formie instalacji z elementami performansu, łączy różne media. Do współpracy przy swoich projektach zaprasza artystów innych dziedzin: aktorów, tancerzy, poetów, z którymi współpracuje. Jest także ilustratorem i autorem książek artystycznych. Podejmuje kwestie spuścizny po wielkich twórcach (J. Iwaszkiewicz, W.G. Sebald, Has, A. Rodczenko, W. Niżyński, W. Hasior, Z. Ginczanka). Jego działalność dotyczy historii i czasu, tożsamości, indywidualnego odkrywania prywatnej przeszłości. Interesuje go problematyka mechanizmów i właściwości pamięci, współczesnych definicji męskości oraz postbatalistyka. Tworzy na styku różnych mediów: malarstwa, rzeźby i fotografii, stosuje bricolage i łączenie technik rzemieślniczych z nowoczesnymi mediami.

dr hab. **Katarzyna Chrudzimska-Uhera**, prof. UKSW

Związana zawodowo z Uniwersytetem Kardynała Stefana Wyszyńskiego: kierowniczką Katedry Sztuki Nowoczesnej i Współczesnej, w latach 2014–2020 dyrektorką Instytutu Historii Sztuki. Historyczka sztuki nowoczesnej i współczesnej specjalizująca się w rzeźbie polskiej schyłku XIX i XX wieku. Autorka monografii

i artykułów koncentrujących się wokół zagadnień: ewolucji istoty i miejsca rzeźby w przestrzeni publicznej, wystawienniczej i prywatnej; narodowotwórczej i państwowotwórczej roli sztuki oraz stylu narodowego; Zakopanego jako środowiska artystycznego i kolonii artystycznej. Członkini-ekspertka Zespołu do Spraw Warszawskich Historycznych Pracowni Artystycznych działającego na rzecz ochrony, dokumentowania i promowania historycznych pracowni artystycznych, stanowiących element tożsamości kulturowej Warszawy. Kierownicza i uczestnicząca projektów badawczych, grantów i stypendiów NPRH, MKiDN oraz Instytutu Polonika w zakresie badań nad dziedzictwem kulturowym w Polsce i za granicą.

Deja Bečaj

Historyczka sztuki, kuratorka i dydaktyczka w Galerija Božidar Jakac – Muzeum Sztuki Nowoczesnej i Współczesnej w Kostanjevica na Krki, Słowenia. Obecnie jest doktorantką na Wydziale Historii Sztuki Uniwersytetu w Mariborze, gdzie prowadzi badania nad sztuką środowiskową, ze szczególnym uwzględnieniem praktyk wystawienniczych w przestrzeni naturalnej. Wcześniej pełniła funkcję koordynatorki EKO 8 – Międzynarodowego Triennale Sztuki i Środowiska w Galerii Sztuki w Mariborze oraz współpracowała z wieloma instytucjami i stowarzyszeniami, w tym ze Słoweńskim Związkiem Towarzystw Sztuk Pięknych i Galerią Artystów Naiwnych w Trebnje. Od momentu dołączenia do Galerija Božidar Jakac aktywnie działa jako kurator i muzealny dydaktyk.

dr Jerzy Dobrzański

Rzeźbiarz, projektant, absolwent warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych na Wydziale Rzeźby, stypendysta Fundacji Kościuszkowskiej – stypendium w Pratt Institute w Nowym Jorku w 2012 roku, oraz stypendysta Ministra Kultury w 2018. W 2015 roku uzyskał tytuł doktora w dziedzinie wzornictwa przemysłowego na Wydziale Form Przemysłowych krakowskiej ASP. W latach 2014–2019 adiunkt na Akademii Sztuki w Szczecinie, gdzie prowadził Pracownię Systemowego Projektowania Produktu na Kierunku Wzornictwo. Od 2023 roku adiunkt na Wydziale Architektury Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie.

Przestrzeń publiczna jest jego naturalnym środowiskiem ekspozycji i eksploatacji twórczej. Projektuje obiekty przestrzenne i rzeźby funkcjonalne głównie inspirowane społecznym stanem ducha, ciała i umysłu. Od 2014 roku opiekun dorobku artystycznego Jagody Przybylak, prekursorki polskiej fotografii awangardowej. Prowadzi Warszawską Pracownię Historyczną na Starym Mieście w Warszawie, gdzie we współpracy z warszawskimi instytucjami kulturalnymi organizuje wystawy, koncerty i wykłady edukacyjne o polskiej sztuce współczesnej.

dr Tomasz Domański

Studiował w Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu, w 1993 uzyskał dyplom z rzeźby. W 2003 roku obronił doktorat, którego tematem była rzeźba efemeryczna jako monument relatywny. Jest autorem rzeźb, instalacji, obiektów, performansów, rysunków i fotografii. Pracuje przeważnie z naturalnymi materiałami: wodą, lodem, ogniem, drewnem, słomą, popiołem, metalem, wykorzystując właściwe im procesy. Tworzy filmy i animacje jako integralne elementy wielu realizacji. W latach 1995–1996 studiował na Banaras Hindu University w Waranasi. Pięciokrotny stypendysta Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz wielu fundacji i instytucji, m.in. trzykrotnie Pollock-Krasner z Nowego Jorku, Laurenz Foundation z Bazylei, dwukrotnie Montag Stiftung z Bonn, CEC ArtsLink z Nowego Jorku, dwukrotnie UNESCO-Aschberg z Paryża, KulturKontakt z Wiednia, Fundacji Współpracy Polsko-Niemieckiej z Berlina, Adolpha i Esthery Gottliebów z Nowego Jorku. W 1997 roku nominowany do Paszportów Polityki. W tym samym roku reprezentował Polskę na IX Triennale Sztuki w New Delhi. Prace w kolekcjach Dolnośląskiego Towarzystwa Zachęty Sztuk Pięknych, Muzeum Narodowego i Muzeum Współczesnego we Wrocławiu oraz Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku.

Maurycy Gomulicki

Artysta wizualny, projektant, fotograf, kolekcjoner i antropolog kultury popularnej. Ukończył Wydział Grafiki warszawskiej ASP (dyplom z grafiki warsztatowej z aneksem malarzkim). Studia kontynuował na Universitat de Barcelona, w Nuova Accademia di Belle Arti w Mediolanie oraz w Centro Multimedia del Centro Nacional de las Artes w Meksyku. W latach dziewięćdziesiątych prowadził w miesięczniku „Machina” autorską rubrykę Rzecz Kultowa, przeniesioną następnie pod nazwą Od rzeczy na łamy magazynu „Fluid”. Był konsultantem i współautorem projektu ABCDF – słownik wizualny Miasta Meksyk (2000–2002). Opublikował cztery albumy fotograficzne: Fúnebre (wspólnie z Jeronimo Hagermanem, Editorial Diamantina, 2006), W-wa (Fundacja Bęc Zmiana, 2007), Minimal Fetish (Leto, 2010) i Dziary (Zachęta, 2018). Hedonista konsekwentnie propagujący Kulturę Rozkoszy. Jego prace prezentowane były na wystawach w kraju i za granicą od początku lat 90. Szerokiej publiczności dał się poznać dzięki multidyscyplinarnemu projektowi Pink Not Dead! (Garash Galeria, Mexico City / CSW Zamek Ujazdowski, Warszawa, 2006). Intensywny kolor, eksplorowany tak w swoim potencjale witalnym, jak i w wymiarze socjokulturowym, jest istotnym elementem w jego twórczości. Zrealizował szereg obiektów i instalacji w przestrzeni publicznej: Pink Bridge (San Diego, 2008), Światłotrysk (Warszawa, 2009), Color Cube (Wrocław, 2010), Obelisk (Poznań 2010), Widmo (Bruksela, 2011), Fantom (Lublin, 2011), Totem (Open'er, Gdynia, 2012), Relax & Luxus (Sopot, 2012), Bestia (Kraków, 2013), Melancholia (Tarnów, 2013), Muchomory, Obelisk, Piramida (Kraków 2014–2015), El-Iksir Elbląg, 2014, Ślizg (Warszawa, 2015), Fryga (Szczecin, 2015), Living Sugar (Poznań 2016), Kalina (Warszawa, 2016), Mezzoforte (Kraków, 2017), El Sol (Katowice, 2024) i Gaja (Busko Zdrój, 2025). Jako rzeźbiarz pracuje w szerokiej skali – począwszy od realizacji monumentalnych po rzeźbę kameralną. Mieszka i tworzy w Polsce i Meksyku. Związany z warszawską galerią Leto.

Miho Iwata

Pochodzi z Japonii, od 1986 mieszka w Krakowie. Studiowała architekturę na Kyoto Prefectural University oraz filologię polską na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie Performerka, choreografka i scenografka. Zajmuje się sztuką na pograniczu tańca i performansu. Autorka spektakli tanecznych, nawiązujących do tradycji teatru butoh, performansu i wideoperformansu. Wykonuje pokazy solowe i towarzyszące wystawom oraz pojedynczym pracom innych artystów: Marka Chlady, Grupy Rdzeń, Pirko Schrödera, Thomasa Maya, Józefa Robakowskiego, Katarzyny Kifert, Piotra Jakubowicza, Macieja Walczaka. Bierze udział w performansach, koncertach i festiwalach w Polsce i za granicą. Współpracuje z twórcami z różnych dziedzin, m.in. kompozytorami i muzykami.

W swoich realizacjach wykorzystuje kontekst zastanej przestrzeni i atmosferę miejsca. Od 1994 roku wielokrotnie występowała m.in. w galerii Krzysztofory, Otwartej Pracowni, Zamku Ujazdowskim, warszawskiej Zachęcie, krakowskim Bunkrze Sztuki, na festiwalach w Chinach oraz Japonii. W 2006 roku była rezydentką Kyoto Art Center w Kioto. Dokumentacje wideo z jej performansami znajdują się w Małopolskiej Kolekcji „Znaki Czasu”. Jest członkiem stowarzyszenia artystów „Otwartej Pracowni” i Improvising Artists. Wszystkie spektakle oraz performanse – od choreografii po scenografię – przygotowuje samodzielnie. Powstałe w ostatnich latach performanse układają się w realizowany do dziś cykl pn. Tysiąc snów. Spektakle Miho Iwaty urzekają subtelnością i czystości oraz klarowności choreografii. Jej sztuka jest artykulacją napięć i emocji, które są efektem de- lub rekonstruowania relacji pomiędzy artystycznym podmiotem a otaczającą rzeczywistością. Nie bez znaczenia w jej performansach odgrywają też liczne odwołania do świata archetypów i kulturowych klisz. Łączą się w nich konstrukty przypisane cywilizacji Zachodu z pojęciami i figurami Wschodu (np. butoh i in.). W rezultacie prace Iwaty stanowią próbę wykreowania transkulturowego i uniwersalnego, choć bardzo intymnego, języka wypowiedzi, który balansuje pomiędzy ruchem i gestem, jednocześnie wchodząc w dyskurs z estetyką malarstwa i jego praktykami akcyjnymi.

dr Erwin Kessler

Historyk i krytyk sztuki, kurator, filozof, doktor filozofii. Badacz naukowy w Instytucie Filozofii Akademii Rumunii (od 1990), dyrektor-założyciel MARE / Muzeum Sztuki Współczesnej w Bukareszcie (2015–2024),

dyrektor generalny MNAR / Narodowego Muzeum Sztuki w Bukareszcie (od 2025). Ukończył filozofię na Uniwersytecie w Bukareszcie, historię sztuki w Akademii Sztuki w Bukareszcie, teorię sztuki i architektury w Pradze (CEU), antropologię historyczną w Paryżu (DEA, EHESS, stypendium państwa francuskiego), estetykę w Maastricht (Jan van Eyck Akademii, stypendium Huygensa, Holandia). Krytyk sztuki współpracujący z „Revista 22” od 1993. Specjalizacje: historia, teoria i estetyka sztuki nowoczesnej i współczesnej w Rumunii oraz sztuki światowej. Prowadził wykłady m.in. na uniwersytetach w Berkeley i Stanford, Kunstakademie w Düsseldorfie, Lizbonie, Sztokholmie, Helsinkach, Leuven, Rennes, Warszawie, Poznaniu, Krakowie, Pradze, Budapeszcie i Zagrzebiu. Kurator i organizator licznych wystaw poświęconych awangardzie historycznej i sztuce współczesnej w rumuńskich muzeach (MNAR, Brukenthal, Muzeum Sztuki w Timișoarze, Craiovie, Cluj, Constanța) oraz za granicą (Museo Vittoriano w Rzymie, Museum of Modern Art w Lizbonie, Narodni Galerie w Pradze, Bunkier Sztuki w Krakowie, Marina Abramović Performance Center w San Francisco, MAMC, Musée d’Art de Saint-Étienne i inne). Jest autorem licznych publikacji dotyczących historii i teorii sztuki w Rumunii i na świecie. Najnowsze to: *The Picasso Effect* (Vellant, 2023), *The New Ones* (Vellant, 2024), *Ion Tuculescu, The Amateur Genius* (Bucharest University Editing House, 2025) oraz rozdział *Seeing American Art and Feeling European Influence* w książce *Hot Art, Cold War: Supplements, Extensions, Alternative Narratives* (Routledge, 2025).

Leonarda Țestere-Klaviņa

Od wielu lat pełni funkcję dyrektora zarządzającego i producenta wydarzeń w projektach o dużym zasięgu publicznym. Do jej najważniejszych projektów należą: projekt Łotwy w Weimarze jako Europejskiej Stolicy Kultury (1999), Łotewski Sezon Kultury we Francji Étonnante Lettonie (2005) oraz Francuski Sezon Kultury na Łotwie Un Printemps Français (2007). Była producentką dużych koncertów i ceremonii, w tym inauguracji prezydenta Łotwy oraz specjalnej transmisji telewizyjnej z udziałem Jej Królewskiej Mości Elżbiety II i 5000 dzieci z Łotwy. Koordynowała współczesne produkcje operowe, baletowe i musicalowe, takie jak *The Birds’ Opera*, *Alice*, *Jakob Lenz* i *Thumbelina*, realizowane m.in. w Łotewskiej Operze Narodowej, Teatrze Dailes i innych znaczących instytucjach. Pracowała także jako dyrektor projektów sponsoringowych i charytatywnych oraz jako międzynarodowy konsultant ds. zarządzania sztuką w firmie PR MRS Grupa. W latach 2014–2020 kierowała programem międzynarodowym obchodów Stulecia Państwa Łotewskiego w Ministerstwie Kultury Łotwy. W latach 2022–2024 pełniła funkcję dyrektora ds. rozwoju i współpracy międzynarodowej w Narodowym Muzeum Literatury i Muzyki w Rydze, organizując międzynarodowe konferencje, wystawy o dużej skali oraz projekty społeczne.

Od września 2025 roku Leonarda kieruje działem Komunikacji i Rozwoju w Rezerwacie Muzealnym Turaida, zabytku kultury o szczególnej ochronie – unikalnym łotewskim obiekcie kulturowo-historycznym i ważnej atrakcji turystyki kulturalnej w Europie. Teren o powierzchni 58 ha obejmuje średniowieczny zamek w Turaidzie, drewniany kościół, budynki kompleksu dworskiego oraz park rzeźb na Wzgórzu Dainu. Leonarda posiada tytuł magistra zarządzania sztuką (Arts Management) City University w Londynie. Od 1998 roku prowadziła zajęcia z zarządzania kulturą w Łotewskiej Akademii Kultury. W 2017 roku ukończyła akademicki program studiów doktorskich w zakresie sztuki i kulturoznawstwa. Jej badania naukowe skupiają się na dynamicznych relacjach między liderami instytucji a społecznościami i interesariuszami.

Anna Kłosowska

Konserwatorka dzieł sztuki. Studia na Wydziale Konserwacji i restauracji Dzieł Sztuki Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie (1989–1995). Praca dyplomowa nagrodzona przez generalnego konserwatora zabytków w konkursie na najlepsze prace studialne, naukowe i popularyzatorskie. Od 1997 pracuje w Muzeum Narodowym w Krakowie, gdzie kieruje Pracownią Konserwacji Rzeźby i Sztuki Współczesnej. Autorka i współautorka licznych realizacji konserwatorskich, m.in. prac współczesnych artystów: Aliny Szapocznikow, Wandy Czelkowskiej, Barbary Zbrożyny, Aliny Ślesieńskiej. Ekspertka ds. konserwatorskich w projektach wystawienniczych i inwestycyjnych MNK. Prowadzi badania naukowe dot. nowych materiałów i konserwacji sztuki współczesnej. Autorka i współautorka publikacji naukowych oraz wystąpień na konferencjach

naukowych w kraju i za granicą. Brała udział w trzech kampaniach polskiej misji archeologicznej w Saqqara w Egipcie, kierowanej przez prof. Karola Myśliwca (1998–1999, 2001). Wykładała w Instytucie Historii Sztuki i Kultury UPJPII, na kierunku Ochrona Dóbr Kultury (2013). Współpracuje z Muzeum Tadeusza Kantora – Cricoteka w zakresie konserwatorskiej ochrony kolekcji. W latach 2019–2022 członkini zespołu ekspertów powołanych przez Narodowy Instytut Muzealnictwa i Ochrony Zabytków (obecnie NIM) ds. opracowania koncepcji oraz programu funkcjonalno-użytkowego Centralnego Magazynu Zbiorów Muzealnych w Lesznowoli. Autorka i współautorka kilkudziesięciu autorskich programów prac i realizacji konserwatorskich dotyczących zabytków architektury i wyposażenia obiektów sakralnych. W latach 2023 i 2024 członkini zespołów eksperckich oceniających wnioski złożone w ramach programu rządowego „Wspieranie działań muzealnych – konserwacja”. Laureatka odznaczenia honorowego Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego „Zasłużony dla Kultury Polskiej”.

prof. Jarosław Kozakiewicz

Artysta, którego dzieła sytuują się na pograniczu rzeźby, nauki i architektury. W centrum trwającej od ponad trzech dekad praktyki artystycznej twórcy znajduje się niezmiennie ludzkie ciało. Kozakiewicz łączy je z otaczającym światem w rzeźbach, działaniach typu environment, schematach architektonicznych i projektach kształtowania krajobrazu realizowanych w Polsce i Europie. Artystyczno-architektoniczne projekty Kozakiewicza czerpią z niezwykle wszechstronnych inspiracji, które uwzględniają genetykę, fizykę, astronomię, a także współczesne myślenie o ekologii oraz starożytną kosmologię. Poszukiwania artysty zaowocowały m.in. utopijnymi i krytycznymi projektami z zakresu architektury i sztuki ziemi. Niektóre z nich zostały nagrodzone w prestiżowych konkursach architektonicznych. W 2004 roku twórca otrzymał wyróżnienie w konkursie na projekt Centrum Sztuki Współczesnej w Toruniu. W 2005 projekt Kozakiewicza wygrał międzynarodowy konkurs na Park Pojednania w pobliżu muzeum w Auschwitz-Birkenau, a w 2007 ukończony został projekt Mars – przedsięwzięcie przekształcające krajobraz po byłej kopalni węgla brunatnego wokół jeziora Baerwalde w Niemczech. Inne realizacje to często utopijne propozycje rozwiązań ekologicznych lub symbolicznych w zakresie planowania przestrzennego (Transfer, 2006) lub architektury (Oxygen Towers, 2005). W 2006 roku Kozakiewicz reprezentował Polskę na 10. Międzynarodowej Wystawie Architektury w Wenecji. Ostatnie realizacje rzeźbiarskie artysty odwołują się do jego prac z lat 90. XX wieku (powstałych po ukończeniu studiów rzeźbiarskich na warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych i Cooper Union for Advancement of Science and Art w Nowym Jorku). Projekty te – nie będące ani schematami architektonicznymi, ani systemami konstrukcyjnymi – należy rozumieć, podobnie do architektury Malewicza, jako obiekty stymulujące wyobraźnię. Geometria tych prac – analogicznie do modułora Le Corbusiera, systemu proporcji opartego na ludzkim ciele – wywodzi się z organizacji ludzkich zmysłów.

dr Barbora Kundračiková

Estetyczka, historyczka sztuki, wykładowczyni akademicka i kuratorka. W latach 2006–2016 studiowała historię sztuki, historię i estetykę na Uniwersytecie Masaryka w Brnie, odbywając podczas studiów staże m.in. na Uniwersytecie w Durham i Uniwersytecie w Leeds. Od 2012 roku pracuje w Muzeum Sztuki w Ołomuńcu – Central European Forum Olomouc, gdzie w latach 2019–2024 kierowała działem merytorycznym. Od 2021 roku jest adiunktem w Katedrze Historii Sztuki Wydziału Filozoficznego Uniwersytetu Palackiego w Ołomuńcu. W latach 2018–2020 związana z Centrum Badań Fotografii przy Instytucie Historii Sztuki Czeskiej Akademii Nauk. Jej eksploracje obejmują europejską sztukę wizualną XX i XXI wieku, ze szczególnym uwzględnieniem technicznych reprezentacji, metodologii historii sztuki oraz analitycznych podejść do estetyki. Jest m.in. współbadaczką projektów OP JAK Problemy dostępu do dziedzictwa kulturowego w erze cyfrowej (2026–2028) oraz NAKI III Olomouc w 3D – nowy wymiar dziedzictwa kulturowego miasta: przeszłość, teraźniejszość, przyszłość (2023–2027). Współredagowała tematyczne numery czasopism „Umění” (3 / 2022) oraz „Espes” (1 / 2019). Jest autorką i współorganizatorką międzynarodowych konferencji i warsztatów poświęconych związkom fotografii z nauką, nowymi mediami i polityką instytucjonalną (CEAD.space, RE:Senster itp.). Przygotowała wiele projektów wystawienniczych i publikacyjnych (Muzeum Sztuki w Ołomuńcu, Academia /

Kunsthalle, Wydawnictwo Kant, Books & Pipes i inne). Jest członkinią Międzynarodowego Stowarzyszenia Krytyków Sztuki (AICA).

Paulina Kurc-Maj

Historyczka sztuki i muzealnica. Od 2025 dyrektorka Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku. W latach 2001–2024 związana z Muzeum Sztuki w Łodzi: od 2001 kustosz, kierownik Działu Zbiorów Sztuki Nowoczesnej, następnie zastępca dyrektora Muzeum Sztuki w Łodzi ds. Promocji i Upowszechniania.

Kurator i współkurator liczących wystaw, m.in.: Joseph Beuys. Polentransport 1981 (z A. Saciuk-Gąsowską, Bratysława 2003); Swingujący Londyn. Kolekcja Grabowskiego (z A. Saciuk-Gąsowską, Łódź 2007), Powidoki życia. Władysław Strzemiński i prawa dla sztuki (wraz z J. Lubiakiem, Łódź 2010–2011), Un Mundo Construido. Polonia 1918–1939 (z J. M. Bonetem, Madryt 2011), Zmiana pola widzenia. Druk nowoczesny i awangarda (Łódź 2014), Dada Impuls/e. Kolekcja Egidio Marzony (z P. Politem, Łódź 2015), Superorganizm. Awangarda i doświadczenie przyrody (z A. Jach, Łódź 2017), Organizatorzy życia. De Stijl polska awangarda i design (Łódź 2017–2018), Wielka wojna (z A. Saciuk-Gąsowską i P. Politem, Łódź 2018–2019), Nowosielski w Łodzi (z J. Goździk, Łódź 2023). Autorka wielu tekstów i wykładów o sztuce międzywojennej awangardy oraz sztuce XX wieku, współredagowała m.in. książki: Międzynarodowa Kolekcja Sztuki Nowoczesnej grupy „a.r.” (Łódź 2019) oraz Sala Neoplastyczna. Stan początkowy (Łódź 2023). Współkurator konferencji: Maszyna do Komunikacji. Wokół awangardowej idei Nowej Typografii (z D. Muzyczukiem, Łódź 2014), Impuls dadaistyczny w polskiej literaturze i sztuce dwudziestowiecznej (z P. Politem, Łódź 2015). Od roku 2025 redaktorka naczelna „Kwartalnika Rzeźby Orońsko”.

W 2015 roku otrzymała honorowe odznaczenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego „Zasłużony dla Kultury Polskiej”. Członkini Stowarzyszenia Historyków Sztuki.

dr hab. Marta Leśniakowska, prof. PAN

Historyczka sztuki w Instytucie Sztuki PAN, wykładowczyni akademicka (m.in. w Collegium Civitas, ASP, UW, Polsko-Japońskiej Akademii Technik Komputerowych); promotorka i recenzentka wielu prac doktorskich, habilitacyjnych i naukowych. Ma rozległe zainteresowania badawcze obejmujące studia nad problematyką nowoczesnej architektury, rzeźby i kultury wizualnej w perspektywie transdyscyplinarnej oraz metodologii historii. Autorka wielu książek (m.in. „Polski dwór”: wzorce architektoniczne, mit, symbol, Warszawa 1992, wyd. 1; Warszawa 1996, wyd. 2, ISPAN; Co to jest architektura?, Warszawa 1996, Agencja Kanon; Architekt Jan Koszczyc Witkiewicz [1881–1958] i budowanie w jego czasach, Warszawa 1998, ISPAN) oraz tekstów naukowych. Publikuje m.in. w „Tekstach Drugich”, „Kontekstach”, „Modusie”, „Biuletynie Historii Sztuki”, „Roczniku Historii Sztuki”, „Nowych Książkach”, w licznych krajowych i zagranicznych wydawnictwach zbiorowych. Jest członkinią naukowych gremiów eksperckich (m.in. MNiSW, NCN, NPRH, Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej), rad programowych (Zachęty – Narodowej Galerii Sztuki – dwukrotnie, Rady ds. zabytkowego kampusu Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie, Rady ds. Dziedzictwa Kulturowego Warszawy przy Prezydencie m.st. Warszawy oraz Zespołu ds. Historycznych Pracowni Artystycznych Warszawy przy Prezydencie m. st. Warszawy) oraz fundacji zajmujących się współczesną kulturą artystyczną (Profile, Centrum Architektury, Kultura Miejsca i in.). Członkini zespołów jury wystaw artystycznych. Stypendystka Prezesa PAN i MKiDN.

Poza działalnością naukową i ekspercką uprawia sztukę – fotografię, biorąc udział w ponad 50 wystawach w kraju i za granicą i uzyskując ponad 60 nagród. Jej fotografie znajdują się w zbiorach prywatnych i publicznych (w tym w Muzeum Narodowym we Wrocławiu, Muzeum w Bydgoszczy, Zachęcie – Narodowej Galerii Sztuki) oraz są publikowane w różnych wydawnictwach, m.in. „Konteksty. Polska Sztuka Ludowa” (wyd. Instytut Sztuki PAN).

Za wybitne zasługi dla kultury odznaczona przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego srebrnym „Medalem Zasłużona Kulturze Gloria Artis” (2014).

dr Anna Maria LEŚNIEWSKA

Historyczka i krytyczka sztuki, wykładowczyni akademicka Collegium Civitas (2013–2015), studiów podyplomowych Historia sztuki. Muzyka. Teatr i Film w Instytucie Sztuki PAN oraz Szkoły Filmowej w Łodzi; niezależna kuratorka wystaw sztuki współczesnej ze szczególnym uwzględnieniem sztuki przestrzeni realizowanej w Polsce od lat 60. XX wieku. Zajmuje się problematyką formy w kontekście współczesnych narracji wizualnych, ponadto strategiami kuratorskimi prezentacji wystaw rzeźby oraz impulsami wielomedialnymi obecnymi w rzeźbie. Autorka licznych artykułów i monografii, m.in.: Henryk Morel (1996), Antoni Mikołajczyk (1998), Puławy '66 (2006), Barbara Zbrożyna (2008), Nowe miejsce rzeźby w sztuce polskiej lat 60. XX wieku jako wyraz przemian w sztuce przestrzeni (2015), Magdalena Więcek. Działanie na oko (2016). Badania nad sztuką współczesną prowadziła w Pracowni Plastyki Współczesnej ISPAN, w Muzeum Narodowym w Warszawie. Członkini Międzynarodowego Stowarzyszenia Krytyków Sztuki AICA.

Katarzyna Lipecky

Ukończyła malarstwo na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. W 2008 roku zrealizowała projekt fotograficzny na planie filmu Młyn i krzyż w reżyserii Lecha Majewskiego. Od 2014 roku kieruje Fundacją Rzeźby Kate Lipecky – The Sculpture Foundation, której celem jest promocja sztuki współczesnej, popularyzacja i poszerzanie dostępu do wiedzy o kulturze wizualnej i jej tradycjach, a także wspieranie działań artystów na rynku.

W 2015 roku jej rzeźba została zaprezentowana w Europejskim Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Barcelonie oraz w Mark Rothko Art Center na Łotwie, a w 2024 prace artystki były wystawiane w Arsenal Contemporary w Montrealu. Jej realizacje znajdują się również w stałej kolekcji Muzeum Narodowego w Gdańsku oraz należącej do rodziny Trahan kolekcji Majudia, uznawanej za jedną z najważniejszych i najbardziej wpływowych kolekcji sztuki współczesnej w Kanadzie. Dzieła Lipecky znajdują się także w wielu zbiorach prywatnych i instytucjonalnych w Dubaju, Belgii, Stanach Zjednoczonych, Francji, Kanadzie, Polsce i na Litwie.

Prace artystki łączą tradycyjne techniki, takie jak klasyczna rzeźba z nurtami New Naturalism czy modernizm organiczny, w których inspiracją są formy biologiczne, przyrodnicze i struktury organiczne. W 2019 roku Lipecky zdobyła stypendium w konkursie Jutronauci, organizowanym przez „Gazetę Wyborczą” i Sebastian Kulczyk Investments, skierowanym do najzdolniejszych polskich artystów i naukowców mających znaczący wpływ na przyszłość innowacji. W roku 2025 jej ceramika wielkoformatowa została zakupiona przez miasto Szczecinek w ramach ogólnopolskiego programu „Rzeźba w przestrzeni publicznej Dla Niepodległej”, realizowanego przez Centrum Rzeźby Polskiej i dofinansowanego przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Agata Małodobry

Historyczka sztuki i muzealniczka. Kustoszką w Dziale Sztuki Współczesnej Muzeum Narodowego w Krakowie, gdzie sprawuje opiekę nad kolekcją rzeźby. Interesuje ją oddziaływanie rzeźby w przestrzeni społecznej oraz miejsce rzeźby polskiej w kontekście sztuki światowej. Drugą jej wielką fascynacją jest abstrakcja geometryczna. Kuratorka wystaw, autorka naukowych i popularyzatorskich publikacji o sztuce XX i XXI wieku. Szczególne miejsce w jej dorobku zajmuje twórczość Marii Jaremy.

Kristina Mizgirytė-Kryžauskė

Kuratorka i menedżerka kultury specjalizująca się w rzeźbie współczesnej i instalacjach artystycznych. Ukończyła historię sztuki na Uniwersytecie w Bolonii, a następnie uzyskała tytuł magistra w dziedzinie zarządzania sztuką i polityki kulturalnej na Goldsmiths, University of London. Międzynarodowe doświadczenie zdobywała pracując w domu aukcyjnym Christie's oraz w londyńskiej galerii White Cube. Od 2011 roku kieruje i prowadzi galerię AV17 w Wilnie – jedyną na Litwie instytucję poświęconą wyłącznie rzeźbie współczesnej. Była kuratorką ponad stu wystaw i projektów, w tym dużych plenerowych ekspozycji rzeźby w Ogrodach Bernardyńskich i na Rynku Ratuszowym w Wilnie, a także odpowiadała za prezentacje międzynarodowe na

targach sztuki, takich jak Volta (Nowy Jork), art KARLSRUHE (Niemcy) i Artissima (Włochy). Prowadzi również programy edukacyjne, w tym projekt Codzienne przedmioty w sztuce popularyzujący współczesną rzeźbę wśród społeczności regionalnych na Litwie.

Jerzy Norkowski

Autor instalacji intermedialnych, performer, organizator wystaw oddolnych i pozainstytucjonalnych. W 2018 roku uzyskał dyplom magistra na Wydziale Artystycznym Uniwersytetu Marii Curie Skłodowskiej w Lublinie, w Pracowni Rysunku i Intermediów Jana Gryki. Obecnie przygotowuje pracę doktorską pod kierunkiem Roberta Kuśmirowskiego w Szkole Doktorskiej Nauk Humanistycznych i Sztuki UMCS. W latach 2016–2018 prezes Fundacji Towot Squat. Współpracował z Pracownią Sztuki Zaangażowanej Społecznie – Rewiry, Galerią Labirynt, Galerią Białą w Lublinie, Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku, Stowarzyszeniem Artystycznym Pracownia Otwarta w Lublinie, ACKiM „Chatka Żaka” w Lublinie, Centrum Spotkania Kultur w Lublinie, Fundacją „Piękno Panie” oraz Fundacją PKO Banku Polskiego. Wraz z Kamilą Czosnek współtworzy Great Love Collective.

W swoich pracach łączy obiekty, techniki audiowizualne i sztukę performansu, a działania osadza w kontekście przestrzeni, przygotowując interdyscyplinarne ekspozycje i realizacje. Zainteresowany nowymi mediami oraz zachodzącymi w sztuce zmianami w kontekście pojawiających się technologii. W swoich ostatnich dziełach bada alogiczność i absurd obecny we współczesności. Poprzez niezależne i spontaniczne realizacje krytykuje zależności, nieadekwatności, a także swoistą rotacyjność i powtarzalność istniejącą w porządku świata.

Anna Podsiadły

Historyczka sztuki, kuratorka. Absolwentka historii sztuki Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, dyplom pod kierunkiem prof. Lechosława Lameńskiego (2002). Aktualnie uczestniczka Podyplomowych Studiów Muzealnych na Wydziale Nauk o Kulturze i Sztuce Uniwersytetu Warszawskiego. Od 2002 związana z Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku. Kuratorka i współkuratorka ponad 70 wystaw, m.in. Antoni Janusz Pastwa, wystawa monograficzna (2005), Maciej Szańkowski. Kilka pomników ... (2005), Jerzy Fober. Na obraz i podobieństwo (2009), Magdalena Więcek-Wnuk, retrospektywa (2013), Adam Myjak. Rzeźba (2015), Józef Brandt. Wystawa w setną rocznicę śmierci Artysty (2015), Katarzyna Józefowicz. Poza słowami (2019), Tomasz Domański. Pomniki czasu (2021) i in. Kuratorka i koordynatorka projektu wystawienniczo-edukacyjnego Alfabet rzeźby (2007–2015) oraz programów artystyczno-wystawienniczych, m.in. Międzynarodowej Płaszczyzny Współpracy Akademickiej (2015–2019) i Międzynarodowego Sympozjum Rzeźby Współczesnej (od 2020). Od 2020 prowadzi program własny Centrum pn. Rzeźba w przestrzeni publicznej dla Niepodległej. Autorka tekstów o sztuce publikowanych m.in. w „Kwartalniku Rzeźby Orońsko”, katalogach wystawy indywidualnych i zbiorowych. Wyróżniona honorową odznaką „Zasłużony dla Kultury Polskiej”.

mgr inż. arch. Ewa Rombalska

Pełnomocniczka dyrektora Narodowego Instytutu Architektury i Urbanistyki w Warszawie. Studia na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej. Posiada uprawnienia budowlane, projektowe i wykonawcze. Członkini Stowarzyszenia Architektów Polskich SARP (4 kadencje prezes Zarządu Oddziału SARP Olsztyn). Realizowała projekty architektoniczne w polskich biurach projektowych oraz w ramach własnej pracowni. Jest autorką budynków usługowych, kulturalnych, oświatowych, przemysłowych i mieszkalnych. Pracowała w różnych ciałach Izby Architektów od jej powstania. Przez wiele kadencji była członkinią Komisji Rewizyjnych Warmińsko-Mazurskiej Okręgowej Izby Architektów oraz Krajowej Izby Architektów. Sędzia konkursowy SARP. Członkini Komisji Urbanistyczno-Architektonicznych w kilku miastach województwa warmińsko-mazurskiego. Brała udział w wielu konkursach architektonicznych organizowanych przy udziale SARP jako uczestniczka, sędzia i sekretarz konkursów. W Narodowym Instytucie Architektury i Urbanistyki zajmuje się

organizowaniem konkursu dyplomów NIAIU, konferencji architektoniczno-urbanistycznych, wystaw i spotkań. Organizuje współpracę NIAIU ze Stowarzyszeniem Architektów Polskich, Narodowym Stowarzyszeniem Architektów Ukrainy, Izbą Architektów RP, Wydziałami Architektury i innymi podmiotami, jak np. Międzynarodowe Targi Poznańskie, Agencja Rozwoju Gdyni, Narodowy Instytut Dziedzictwa.

dr Monika Rydiger

Absolwentka historii sztuki na Uniwersytecie Jagiellońskim; doktor nauk humanistycznych z zakresu historii sztuki (praca doktorska pt.: Na granicy sztuk. Architektoniczne implikacje rzeźby XX wieku napisana pod kierunkiem prof. Piotra Krakowskiego i prof. Tomasza Gryglewicza, obroniona na Uniwersytecie Jagiellońskim w roku 1999). W latach 1987–1999 asystentka na Politechnice Krakowskiej w Zakładzie Architektury Współczesnej u prof. T. Przemysława Szafera, później u prof. Andrzeja Kadłuczki w Zakładzie Historii Architektury XIX i XX wieku oraz restytucji zabytków. Od 1999 roku związana z Międzynarodowym Centrum Kultury, gdzie pracuje w Ośrodku Wystaw. Kuratorka wystaw oraz autorka tekstów poświęconych rzeźbie i architekturze współczesnej. Członkini Polskiej Sekcji AICA oraz wiceprezesa Krakowskiego Oddziału Stowarzyszenia Historyków Sztuki.

Jan Sajdak

Absolwent Wydziału Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, dyplom z wyróżnieniem w pracowni prof. Antoniego Janusza Pastwy (2016). Stypendium Instytutu Adama Mickiewicza na rezydencję artystyczną w Kilombo Tenonde w stanie Bahia w Brazylii (październik 2018 – styczeń 2019). Stypendium m.st. Warszawy na realizację projektu Dla wierzby – witraży w dziuplach starego drzewa w fosie warszawskiej cytadeli (2018). Laureat międzynarodowego konkursu Foret Monumentale organizowanego przez Metropole Rouen we Francji (2023). Autor realizacji w przestrzeni publicznej, m.in. w ramach programu Rzeźba w przestrzeni publicznej dla Niepodległej stworzył eksperymentalną grupę prac Kolonia na terenie Sadów Żoliborskich, osiedla Warszawskiej Spółdzielni Mieszkaniowej (2024); rzeźbę Syrenka dla warszawskiej dzielnicy Wawer (2022). Swoje projekty realizował w Polsce, Brazylii, Niemczech, Francji, Belgii, Armenii i na Słowacji. Zajmuje się wieloma dziedzinami sztuki, eksperymentuje. Ważnym obszarem jego ekspresji jest land art, sztuka tworzona z naturalnych materiałów i umieszczana pod gołym niebem, w harmonii z otaczającym krajobrazem. Wiklina jest jednym z najczęściej przez niego wykorzystywanych materiałów. Od wielu lat rozwija swoje projekty plecionych nadrzewnych gniazd dla ludzi. Muzyk, gra na afrobrazylijskim instrumencie berimbau.

dr hab. Bartłomiej Struzik prof. ASP

Absolwent Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie. Dyplom na Wydziale Rzeźby pod kierunkiem prof. Jerzego Nowakowskiego (2003). Promotorem jego doktoratu był prof. Andrzej Getter. Ukończył studia na kierunku dyplomacja kulturalna w Collegium Civitas w Warszawie, realizując pracę dyplomową pod opieką naukową ambasadora Ryszarda Żółtanieckiego. Studiował również na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej (studia podyplomowe). Od 2017 kieruje Katedrą Projektowania Architektoniczno-Rzeźbiarskiego Wydziału Rzeźby ASP w Krakowie. Obecnie prorektor ds. współpracy macierzystej uczelni. W latach 2015–2020 profesor wizytujący w Hubei Institute of Fine Arts. Odbił staż dydaktyczny w Zürcher Hochschule der Künste w Szwajcarii w ramach Swiss-European Mobility Program. Od 2022 roku współpracownik i research scholar na uniwersytecie Florida Atlantic University w USA. Ma na swoim koncie wykłady gościnne i udział w sympozjach w wielu uczelniach artystycznych w Europie, Australii, Chinach i Izraelu. Odznaczony Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej oraz Medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”.

Inicjator utworzenia i przewodniczący Rady Programowej Somaesthetics and the Arts Center. Członek międzynarodowych stowarzyszeń: Centre for Art, Society and Transformation, Melbourne Australia, Moving.Lab – European Interdisciplinary Laboratory of Culture and Education w Luksemburgu. Członek Europejskiego Parlamentu Kultury. Laureat międzynarodowych konkursów, głównie w Japonii, m.in. Kajima

Sculpture – Architecture – Space Competition w Tokio, Kanazawa Machinaka Sculpture Competition, Sakaiide Art Grand Prix, Kobe Biennale, Wa-no Contemporary w Takamatsu. Stypendysta ministra kultury, laureat Stypendium Twórczego Prezydenta Miasta Krakowa.

Magdalena Ujma

Krytyczka i historyczka sztuki, kuratorka wystaw sztuki współczesnej. Absolwentka historii sztuki Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego oraz podyplomowych studiów z zarządzania instytucjami kultury w Ecole de Commerce w Dijon. Od 2018 roku jest związana z Ośrodkiem Dokumentacji Sztuki Tadeusza Kantora CRICOTEKA, gdzie jako kustoszka opiekuje się kolekcją, od 2021 z Akademią Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie, gdzie kieruje czasopismem „Restart”. W trakcie studiów związała się ze środowiskiem lubelskiego Teatru NN, prowadząc tam galerię (przy współpracy Ernesta Malika). W kwartalniku literackim „Kresy” odpowiadała za dział „Sztuka”. W latach 1997–2001 pracowała w Muzeum Sztuki w Łodzi, w 2002 rozpoczęła pracę w Galerii Bunkier Sztuki w Krakowie, gdzie zrealizowała m.in. indywidualne wystawy Oskara Dawickiego, Łukasza Skąpskiego, Janka Simona i Elżbiety Jabłońskiej. Równolegle tworzyła kolektyw kuratorski Exgirls (z Joanną Zielińską), którego najważniejsze dokonania to wystawy Bad News i Last News odpowiednio w Centrum Kultury Kronika w Bytomiu oraz w Galerii Łaźnia w Gdańsku. W okresie 2012–2018 była niezależną kuratorką, a najistotniejsze dokonania z tego czasu to: cykl wystaw o motywie autobiograficzności w sztuce Dzień jest za krótki (m.in. Muzeum Współczesne Wrocław), projekt Grodzka 5 poświęcony historii kamienicy na lubelskim Starym Mieście (Warsztaty Kultury) oraz wystawa pany chłopcy chłopcy pany w BWA i skansenie w Nowym Sączu (razem z Wojciechem Szymańskim). Wydała książki Sztuki wizualne: skandale (2011) oraz O krytyce (2024), napisała kilkadziesiąt recenzji, esejów, rozpraw, felietonów, wywiadów, tekstów katalogowych. Prowadziła blog poświęcony krytyce artystycznej Krytyk sztuki na skraju załamania nerwowego, warsztaty poświęcone pisaniu tekstów o sztuce oraz wykłady z krytyki artystycznej i wybranych zagadnień sztuki współczesnej (obecnie w Szkole Doktorskiej ASP w Krakowie). W latach 2020–2023 była prezeską Sekcji Polskiej Międzynarodowego Stowarzyszenia Krytyki Sztuki AICA. Trzykrotna stypendystka Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego, stypendystka Miasta Lublin. Mieszka w Krakowie.

dr Michał Wiśniewski

Doktor nauk humanistycznych, specjalność historia sztuki, adiunkt w Katedrze Historii Gospodarczej i Społecznej Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie. Kierownik Ośrodka Edukacji – Akademii Dziedzictwa w Międzynarodowego Centrum Kultury odpowiedzialny za realizację studiów podyplomowych Akademia Dziedzictwa. Absolwent Instytutu Historii Sztuki Uniwersytetu Jagiellońskiego oraz Wydziału Architektury Politechniki Krakowskiej. Stypendysta Fulbrighta (Columbia University). Współzałożyciel i członek zarządu Fundacji Instytut Architektury. Autor lub współautor kilkunastu publikacji nt. architektury w Polsce i na świecie w XIX i XX wieku, m.in. monografii krakowskich architektów Ludwika Wojtyczki, Adolfa Szyszko-Bohusza, Witolda Cęckiewicza i Tomasza Mańkowskiego. Autor lub współautor wystaw o architekturze organizowanych przez Międzynarodowego Centrum Kultury oraz Fundację Instytut Architektury, m.in. Impossible Objects pokazanej w Pawilonie Polskim podczas 14. Międzynarodowego Biennale Architektury w Wenecji w 2014 roku. Współtwórca projektu internetowego Krakowski Szlak Modernizmu.

Natalia Żak

Historyczka sztuki, kuratorka, autorka tekstów o sztuce XX i XXI wieku. Absolwentka Uniwersytetu Jagiellońskiego. Współpracowała z instytucjami wystawienniczymi w kraju i za granicą (m.in. Narodową Galerią Sztuki w Wilnie, Muzeum Sztuki w Ołomuńcu). Związana z Międzynarodowym Centrum Kultury w Krakowie, gdzie od kilkunastu lat pracuje jako kuratorka. W swojej praktyce zawodowej koncentruje się na sztuce i dziedzictwie kulturowym Europy Środkowej, dyplomacji kulturalnej, problematyce fotografii i architektury. Współautorka i kuratorka wystaw przybliżających m.in. sztukę z terenu Czech, Słowacji, Litwy, Estonii, Węgier czy Niemiec. W tym: Socmodernizm. Architektura w Europie Środkowej czasu zimnej wojny

(2024 / 2025, wraz z Michałem Wiśniewskim, Łukaszem Galuskiem), Litwa. Dwa stulecia fotografii (2023, wraz z Adamem Mazurem), Wędrujące obrazy. Małgorzata Mirga-Tas (2022, wraz z Wojciechem Szymańskim), Nie tylko Bauhaus. Międzywojenna fotografia niemiecka i polskie tropy (2021, wraz z Adelheid Komendą, Sebastianem Luxem i in.), Fotoblok. Europa Środkowa w książkach fotograficznych (Kraków 2019 / 2020, Ołomuniec 2020, Wilno 2021; wraz z Adamem Mazurem, Łukaszem Gorczycą), Architektura niepodległości w Europie Środkowej (2018 / 2019, wraz z Łukaszem Galuskiem, Żanną Komar i in.), Koszycka moderna (2016, wraz z Zsófią Kiss-Szemán), Zsolnay. Węgierska secesja (2017, wraz z Orsolyą Kovács), M. K. Čiurlionis. Litewska opowieść (2015 / 2016, wraz z Vaivą Laukaitienė). Obecnie pracuje nad projektem poświęconym dizajnowi w Europie Środkowej po 1945 roku. Wyróżniona odznaką honorową „Zasłużony dla Kultury Polskiej” (2021).

Kongres realizowany w ramach:

Program własny Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku

pn. Rzeźba w przestrzeni publicznej dla Niepodległej – 2025

Dofinansowano ze środków
Ministra Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Instytucja
zarządzająca
programem

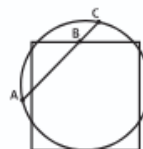
CENTRUM
RZEŹBY POLSKIEJ

Organizator:

CENTRUM
RZEŹBY POLSKIEJ

Współorganizator:

MIĘDZYNARODOWE
CENTRUM
KULTURY
INTERNATIONAL
CULTURAL
CENTRE

Partner:

Akademia Sztuk Pięknych
im. Jana Matejki
w Krakowie

Patronat medialny:

Architektura & Biznes
Architektura & Biznes